

A close-up portrait of Zebina Nielsen, a woman with short, spiky purple hair, smiling slightly. She is wearing a dark top and a thin necklace. The background is a blurred green outdoor setting.

– Min tidligere skolelærer var min rollemodel, siger Zebina.

Nu hjælper Zebina andre

Jeg er nok en overlever

Zebina Nielsen i Odense arbejder med psykisk syge og andre, der har brug for hjælp. Det gør hun, fordi hun engang selv var et lille barn, der blev svigtet.

■ Zebinas mor kunne ikke give sin nyfødte datter ret meget, men hun kunne i hvert fald give den lille pige et specielt navn, så derfor kom hendes datter til at hedde Zebina. Zebinas mor var misbruger, og den barnevogn, som hun kørte sin baby rundt i, var stjålet.

Mange år senere skulle en sagsbehandler sige til Zebina: Dine forældre var misbrugere, du er selv misbruger. Du har ikke en chance.

Men sagsbehandleren tog fejl.

Zebina fik mange chancer, og hun tog selv endnu flere, men i dag er hun stoffri og har været det i 16 år. Hun er gift, har to børn og bor i et parcelhus i en pæn bydel uden for Odense. Hun er sosu-assistent på en psykiatrisk afdeling på Odense Universitetshospital, for det er noget af det, hendes liv har givet hende: Evnen til og glæden ved at hjælpe andre mennesker. På den måde giver hun det gode tilbage, som hun også har mødt i sit liv – for uden gode

mennesker undervejs havde hun nok slet ikke været i live i dag.

En lille bange pige

– Jeg blev fjernet fra min mor, da jeg var helt lille, og anbragt på børnehjem. Min mor mødte min stedfar, der var lærer, og så mente kommunen, at hun var stabil, så jeg blev hjemgivet, da jeg var tre-fire år, men det var ikke godt. Overhovedet ikke. Mine forældre røg og solgte hash. Vores lejlighed i Odense var fuld af hash og mærkelige mennesker, der hamrede på døren på alle tider af døgnet. Jeg var altid bange, husker Zebina.

– Ude hos min farmor og farfar havde jeg et fristed. Her sad jeg og skrev historier på deres

gamle skrivemaskine. Gyserhistorier kaldte de dem. "Den pige har en god fantasi," sagde de, men jeg skrev bare om det, jeg oplevede hjemme i mit nabolag.

– Det meste af tiden lukkede jeg mig inde på mit værelse, og da jeg blev ældre, undgik jeg helst at komme hjem. I skolen blev jeg mobbet. Alle vidste, hvem mine forældre var. Der var mange underretninger fra skolen til mine forældre, men når der kom et brev fra kommunen, ryddede mine forældre bare op, tog sig sammen og viste damen fra kommunen rundt, og så kunne de jo nok se, at alt var helt fint, fortæller Zebina.

Den lille pige voksede til og blev pludselig en af de seje piger i klassen. Efter 7. klasse gik hun

– Jeg har været clean i 16 år nu, og jeg er stolt over, at jeg har fået et liv med både mand og børn og hund, siger Zebina.

Lykken er et parcelhus og et roligt familieliv, synes Zebina, der skulle blive voksen, inden hun fik ro i sit liv.

ikke meget i skole, og hvis hendes mor vidste det, var hun ligeglad. Hun havde været til et forældremøde en enkelt gang, og det var nok for hende. Men Zebina var pludselig populær. Hendes forældre kunne jo skaffe hash, og hendes mor ville gerne byde de unge på noget, når de kom hjem i lejligheden.

– Jeg blev en vred pige. Jeg havde altid været bange i mit hjem og bange ude på gaden, men jeg gemte mig inde bag en hård facade og blev en pige, der slog fra sig. I 9. klasse kom jeg i en skole for adfærdsvanskelige piger, og her mødte jeg verdens bedste lærerinde, fortæller Zebina og fortsætter:

– Hun hentede mig, så jeg kom i skole, og hun kæmpede med min hidsighed og min opførsel. Jeg kom med klassen på en tur til Italien. Det var første gang, jeg nogensinde var uden for Danmark, og jeg sugede alt til mig. Det var så fuldkommen fantastisk at opleve en verden, hvor der var skønhed og almindelige mennesker, der levede et helt anderledes liv end mit.

Da hun kom hjem til Odense igen, blev turen hurtigt bare et skønt minde. Hun var nu 15 år og drak, røg hash og spiste piller, men heldigvis kom endnu en god sjæl ind i hendes liv.

Tog en overdosis

– Jeg blev kæreste med en ung mand, og vi flyttede hjem til min "svigermor" i en lille by uden for Odense, og hun stak mig en kogebog og lærte mig at lave mad. Forholdet til hendes søn holdt et par år, og så flyttede jeg fra ham og hjem til mine forældre.

Det var nok det værste, hun kunne gøre, for her mødte hun en mand, der præsenterede hende for heroin, og så blev hun narkoman.

– Jeg endte med at forsøge at begå selvmord. Jeg tog en overdosis på et toilet og regnede med, at jeg ville dø af det. Jeg var faktisk død, da en tilfældig pige kom forbi og fandt mig 12 timer senere. Jeg endte på sygehuset, hvor de genoplivede mig, og jeg var tilbage på gaden igen et par dage senere.

Herfra kunne det kun gå en vej. Hun valgte kærester, der også var narkomaner. Sammen endte de med at stjæle flasker og alt muligt andet, kort sagt gjorde de alt for at skaffe penge, for det er et hårdt liv at være narkoman. I flere år prostituerede hun sig også. Hun kom i behandling og faldt i, kom i behandling og faldt i igen. Da hun var 23 år, ramte hun bunden.

– Jeg købte en legetøjsrevolver, skrev på en seddel, at "det her er et røveri" og gik så ind i en forretning og pegede på ekspedienten. Jeg ville i fængsel, for så kunne jeg endelig få ro, siger hun.

Det lykkedes Zebina at komme i fængsel, og selv om en sagsbehandler mente, at hun ikke havde en chance, kom hun i misbrugsbehandling igen.

– De skulle ikke lave mig om til en statistik, tænkte jeg, og efter behandlingen flyttede jeg ind hos den lærerinde, der havde haft mig med til Italien. Vi havde aldrig helt sluppet kontakten, og hun tog mig under sine vinger igen. Allerede først bad hun mig købe en telefon, så jeg havde en mulighed for at komme i kontakt med andre, og så skulle jeg købe noget tøj. Hun lærte mig at lægge budget og alle de ting, som andre kunne, men som jeg ikke havde lært.

Det havde været dejligt, hvis Zebinas liv herefter var blevet godt, men sådan gik det desværre ikke. Hun blev gravid med sin ældste søns far, kun for at opdage at han var voldelig. Det endte med, at hun blev alene med sønnen Marco, samtidig med at hun kæmpede for at få et normalt liv.

Et almindeligt liv

– Så sad jeg der i en lejlighed, 25 år, enlig mor og tilbage på skolebænken. Jeg tog 9. klasse på VUC. Jeg havde heldigvis stadig en god kontakt til min gamle lærerinde, der også var gudmor til Marco, men jeg var bange for at bede om hjælp, for hvad nu hvis nogen tog mit barn?

– Siden blev jeg gift med Kasper, der er far til Niklas, vores søn på 12 år. Vi flyttede først sam-

men, da vi havde kendt hinanden i tre år, for vi er begge brændte børn, der har masser af dårlige erfaringer med i bagagen. Men det er gået rigtig godt, og det er næsten det mest fantastiske af det hele, siger Zebina, der har været fuldstændig clean i 16 år nu. Hun uddannede sig til maler og arbejdede med det i 10 år, inden hun begyndte en ny uddannelse for fire år siden.

– Jeg vil gerne hjælpe andre, som jeg selv blev hjulpet, derfor gik jeg i gang med uddannelsen til sosu-hjælper. Det gik godt, og så var der nogle, der overtalte mig til at læse videre til sosu-assistent. Jeg ville gerne arbejde med psykisk syge, og da jeg søgte jobbet på den afdeling, hvor jeg er nu, sagde min kommende chef: "Jeg er nødt til at spørge til de der huller i dit CV." Jeg fortalte hende om min fortid, og så blev jeg ansat. De kunne bruge lige netop mig til det job.

Undskyld

Det er årene på gaden, årene med angst og ensomhed og misbrug, der har gjort Zebina til det menneske, hun er i dag. Intet kan overraske hende, for hun har selv været derude, hvor der ikke var noget håb. Derfor er hun også – i sin fritid – blevet formand for foreningen "Recovery Bulls" i Odense, der er en forening for socialt udsatte.

Zebinas mand, Kasper, arbejder som chauffør og er meget væk, sønnerne Marco og Niklas er nu 19 og 12 år. De kender Zebina som en mor, der har styr på tingene.

– Uden de rollemodeller, jeg har haft, ville jeg ikke være i live i dag, selv om jeg nok er en overlever. Det vil jeg gerne give videre til andre og selvfølgelig også til mine egne drenge. Jeg er ikke længere vred indei, jeg er faktisk nærmest lykkelig. Min mor er død af kræft, og jeg passede hende i hendes sidste tid. Hun kunne ikke sige så meget, men inden hun døde, sagde hun undskyld til mig. Det betyder meget, og jeg er ikke bitter. Jeg er taknemmelig for, at jeg overlevede. □

Du kan læse mere om foreningen "Recovery Bulls" på recoverybulls.dk.

Af Greta Johannsen
Foto: Alex Tran

greta.johannsen@familiejournal.dk